

DUCHOVNÉ OZVENY

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

ročník VI.

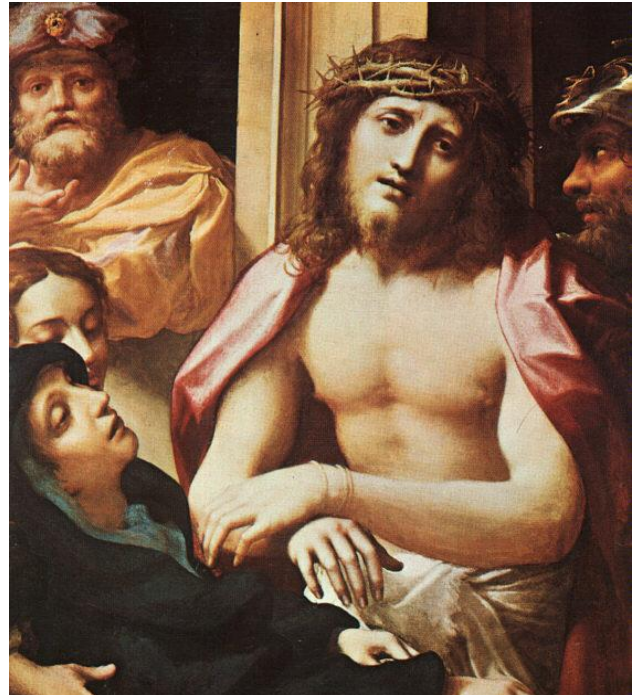
Október 2003

číslo 10

ECCE HOMO

„Ecce homo“. Tieto dve latinské slová, ktoré v preklade znamenajú „Hľa, človek“, sa viackrát opakujú v literatúre a tiež sa stali inšpiráciou pre viacerých maliarov. Sú to slová Pilátove, ktoré vyriekol nad dobitým Ježišom, keď bol úplne zničený a mal korunu z trnia na hlave. Je to symbol, keď je človek na dne. Ale aj totálne uponíženie a zničenie sú jednou z ľudských tvárí. Dá sa to povedať aj inak: hľa, aj takýto je človek, aj toto je jedna z jeho tvárí... Pripomenul mi to náš staručký pápež, keď k nám prišiel nie ako vznešený, mladý, silou naplnený človek, ale práve naopak, ako človek vysilený, starý a chorý, ktorý niekoľkokrát nedokázal ovládnuť ani to, aby mu slina nestekala po brade. Aj takýto je človek. A práve to si odnášam z jeho návštevy, že sa stala akýmsi nemým protestom proti tomu, že život vnímame ako zmysluplný len vtedy, keď sme na vrchole síl a úspechu.

Je to aj jedna nie často opakovaná pravda kresťanstva. Kresťanstvo nám stále pripomína aj ľudskú slabosť, ba hriechnosť. Povedali by sme, že Biblia je o dobrých a svätých ľuďoch, o tých, ktorí zvládali svoj život tak, že sa to zapáčilo i samotnému Bohu. Nie je to ale vždy tak. Ba práve naopak. Je o ľuďoch, na ktorých úplne platí: hľa, človek – teda so všetkými chybami a slabosťami. Veľmi často sú to ľudia na pokraji vysilenia, pretože chceli všetko zmeniť, a predsa sa im to nepodarilo. Sú to ľudia, ktorí prepadli neraz svojej slabosti, nenávisti, zlým motívom. Sú to aj ľudia, ktorí boli úspešní, hlásali božiu vec, iní sa pri nich obracali, ale oni sa necítili spokojní a naplnení. Veľmi často tam nájdeme zmienky, že práca s ľuďmi ich priviedla k tomu, že si žiadali radšej zomrieť, prosili Boha, aby už nemuseli pre neho pracovať. Do tejto skupiny ľudí môžeme zaradiť Mojžiša – človeka, ktorého si ctia tri svetové náboženstvá a ktorý sa stal symbolom doprevádzania ľudí k slobode, ale ktorý sa necítil schopný ničो ľuďom povedať, ktorý nechcel nikoho nikam viesť, ktorý sa žaloval Bohu, že už nechce a nevládze. Môžeme sem zaradiť proroka Jonáša – celé mesto sa

Ecce Homo, autor Corregio Antonio Allegri

zmenilo na jeho kázanie, robilo pokánie, ale on chce radšej umrieť. Môžeme sem zaradiť proroka Eliáša, odvážneho muža, ktorý urobil zázraky, priviedol kráľa k zmene náboženstva, ale sám sa stáva unaveným vyhnancom a tiež si žiada radšej zomrieť. Môžeme sem zaradiť apoštola národov Pavla, ktorý rezignuje na všetku ľudskú múdrosť, na svoju vedu, filozofiu i ľudskú šikovnosť a chce sa už chváliť jedine krížom... Títo ľudia urobili viac vtedy, keď boli slabí. A spomenutá pravda kresťanstva to vyjadruje vetou: V slabosti sa prejavuje Božia sila.

Zdá sa mi, že je tu treba spomenúť všetkých životom unavených ľudí, všetkých, ktorí sa o niečo dobré snažili a už nevládzu, všetkých, ktorí boli aj úspešní, ale postupne prišli k pocitu, že nezvládnu skoro nič... Je treba spomenúť tých, ktorým záleží na živote, na výchove... a predsa nevedia nájsť dostatočný spôsob, ako to uskutočniť... a takých ľudí je dnes viac ako dosť. Príklad pápeža, ale aj všetkých spomenutých biblických postáv naznačuje, že niekedy je viac prijať svoju slabosť, nebať sa jej, nehanbiť sa... Neraz tak môžeme urobiť viac, ako keď konáme len zo svojej vlastnej sily. Lebo taký je človek a pravda o ňom. To skutočne ľudské nás oslovuje viacej ako naučené a pestované.

Peter Cibira

Apoštolát modlitby na mesiac október:

- **Všeobecný:** Aby mladí s veľkodušným nadšením nasledovali Krista - Cestu, Pravdu a Život - a aby boli pohotoví prinášať o ňom svedectvo vo všetkých životných situáciách.
- **Misijný:** Aby Boh neprestal dávať svojej Cirkvi pastierov oplývajúcich múdrosťou a svätosťou, ktorí budú pohotovo šíriť svetlo evanjelia do všetkých končín zeme.
- **Úmysel KBS:** Za spoluprácu medzi schválenými hnutiami, aby pod vedením svojich biskupov a kňazov spolupracovali na plnení pastoračného plánu KBS, a podporovali ho modlitbou sv. ruženca.

Ako hovorí obetavá matka štyroch detí

Nedávno cestujúc, počula som zaujímavý, poučný a povzbudzujúci rozhovor. Hovorilo sa o deťoch. Hovorilo sa o nich mnoho. Najviac sa protestovalo proti ich jestvovaniu, čiže rodeniu.

Mať deti, to je iba veru starosť a zbytočná ostuda – hovorila pani v drahom čiernom kabáte, so zlatou náramnicou na pestovanej ruke.

Človek si nič nemôže dopriať, ani užiť – poučuje ďalej (prítom si utiera zamastené ústa a balí zbytky šunky medzi ostatné bohaté zásoby).

- Všetko stačia minúť deti. Všetko ide na ne. Ja vždy hovorím, že deti, to je luxus, aký si hocikto nemôže dovoliť. A či nemám pravdu?...

- Ej veru, že nemáte, pani – ozve sa presvedčivo a tak od srdca pri obloku vozňa ženička. Práve dojedla svoj suchý chlieb.

- Som chudobná. Mám štvoro detí. Som živiteľkou rodiny. Lebo muž mi je žobrák na ruku. Ale keby mi prišlo jedného sa zriecť, ej, veru nieto toho majetku, ktorý by cenu môjho dieťaťa vyvážil v mojom srdci.

- Nie, pani – hovorí rozohnená, stierajúc zradnú slzu materinskej lásky – štvoro ich mám, ale ani jedno by som

si nedala, hoci ťažko zarábam pre ne každodenný chlebiček.

Aj teraz sa až spoza Prahy vraciam z dvojtyždňovej cesty. Predávala som motúze a povrazy, ktoré cez zimu vyrábame doma.

- Ešte by som sa bola zo dva dni pribavila, ale deti toľko žobronili doma, že som im neodolala. Chcú na púť. Nuž idem si ich vypraviť. Lebo veru i popri našej chudobe žijeme a slúžime Bohu. Deti aj s mužom každý deň sú na sv. omši. Môj je dobrý človek. Máme sa radi. Keby bol zdravý, bolo by nám veľmi dobre. Ale vtedy by sme hádam zabudli na Pána Boha. Nuž, radšej nech sme chudobní!

- Viete ja vždy hovorím, že Ten, ktorý rodinu deťmi požehnáva, i najchudobnejšiemu pomôže vyživíť ich, keď sa Ho pridržia. Ja napr. robím všetko, neomeškám nič pre hmotné dobro svojej rodinky. Vstávam za svitu, operiem, navarím, poplátam, počistím, a večer, keď si iní na odpočinok lihajú, ja idem za chlebom pre štvoro hladných, zdravých, dobrých, vďačných detí. A verte mi, ani za mak mi je to nie ťažko. Nevieť, ako vedia reptáť a životy ničiť mnohí a mnohé, čo sa odo mňa lepšie majú.

- Hovorím, že keby nie deti, azda by som sa doma povalovala, ako mnohé iné také, a jednako by som nemala nič.

- Nevieť, či viete, pani, aká je to radosť, keď vás doma biele rúčky šesťročného nevinného dievčatka okolo krku objíma a očká ako obloha láskou sa ráno vhlbia v ustatý zrak materinský. Ale taký pocit je hádam len pre matky, čo obetave dávajú život.

- Veru, pani, ja vám len toľko môžem povedať, že mne deti nikdy neboli dopustením, ale požehnaním, nie ťarchou, ale potešením v ťažkých chvíľach života. A verte mi, rada žijem takto, lebo môj život má cieľ!...

Nevieť, čo si pani v čiernom kabáte myslela a cítila po tejto kázni. Ja si však ctím túto šľachetnú matku – hrdinku a staviam ju za vzor našim slabým mladým matkám, ktoré sa boja obetí.

Keby tak boli robili naše matky, to ani my dnes nie sme. A na život má právo každý. A matky pri poslednom súde budú trpieť za takéto hriechy.

(Posol Božského srdca Ježišovho, október 1938)

Kristove roky

*Kristove roky sa už valia na teba...
Cítiš ťarchu? Ako On, keď niesol kríž?
S otázkou na perách hľadiš do neba,
tam - nad oblaky, výš a výš.*

*Život priniesol ti radosť,
dal ti jej toľko, aby si mohol šťastný byť?
Do vienka ti prichystal aj starosť,
a ty už nevládzeš ju kryť...*

*A prečo by aj? Veď čo nevidno,
to sa ťažko lieči.
Máš tridsaťtri a za sebou život,
ktorý sa i tebe zrazu prieči,
už nemáš síl usmievať sa milo...*

*Čo ti je? Že starneš?
Veď ešte celkom dobre vyzeráš...
Ktosi ti chce lichotiť, potešiť ťa,
ty však už cítiš zo života tiaž,
keď sprevádza ťa cesta hmlistá.*

*Kristove roky, tak rýchlo ten čas beží,
On bol vraj na konci, sám si niesol kríž,
čo všetko pre naše hriechy prežil,
trňovú korunu plietli mu z našich vín...*

*Aká dlhá je moja cesta?
Pýtaš sa zrazu seba sám.
Pre NEHO nebolo tu miesta?
S otázkou hľadiš k výšinám.*

*Veď ty si nesieš tiež kríž svoj,
potkýnaš sa, padáš, vstávaš,
životom kráčať je ťažký boj,
neraz slzami sa zmáčaš.*

*Máš Kristove roky. Máš tridsaťtri.
Nesieš si kríž svoj, tak ako On.
Nevidíš dopredu, nedá sa to, ani nepatrí,
však tvoj život i dôveru - vkladáš DOŇ*

M.K

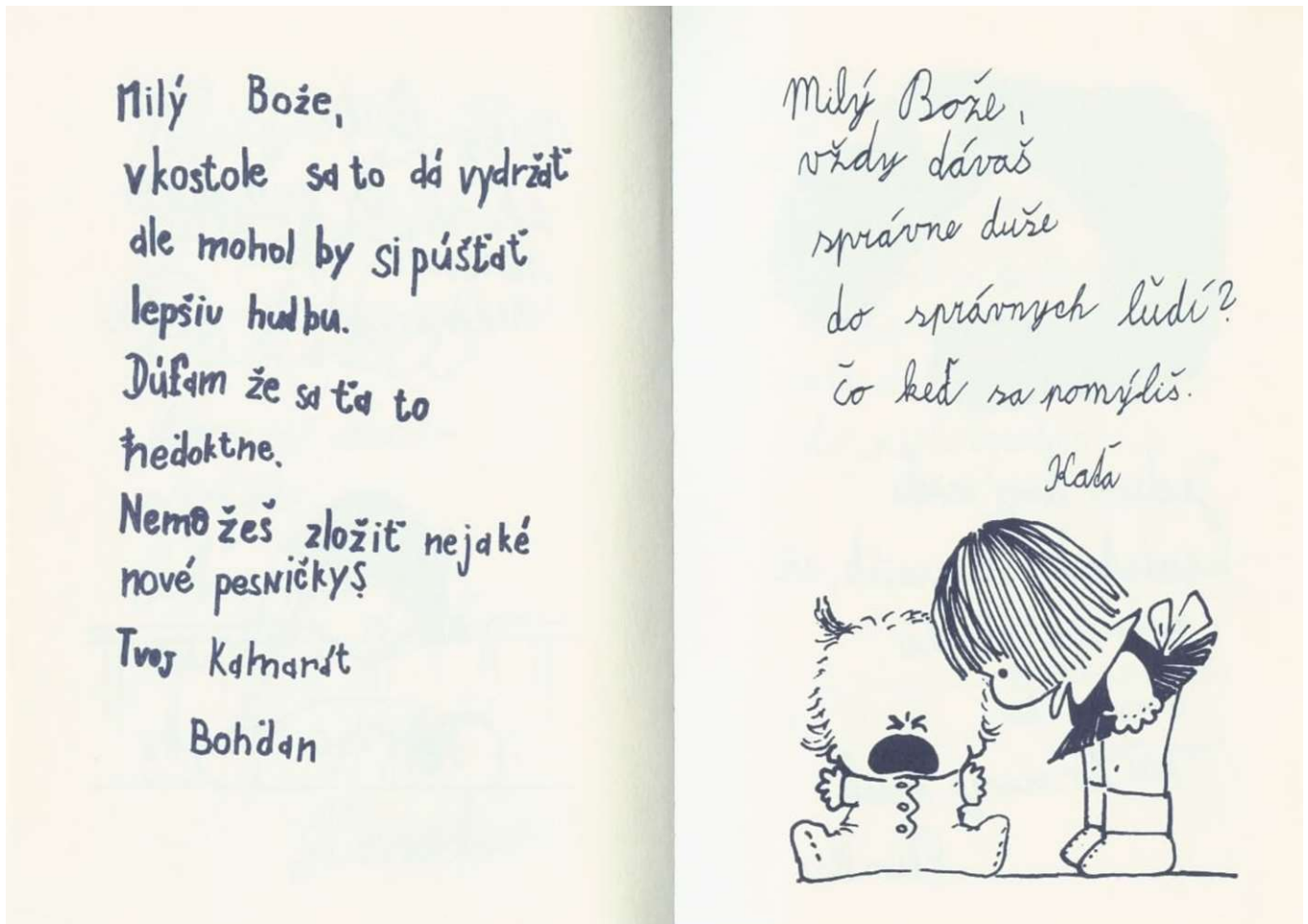

Milé deti

Už vás niekedy napadlo povedať Bohu všetko, čo máte na srdci - svoje starosti, radosti, žaloby, pochybnosti či svoj obdiv a lásku? Že neviete či sa to smie? Či Boh znesie vašu kritiku a zvedavé otázky?

Vaši kamaráti to skúsili. V knihe „Deti píšu Bohu“, ktorú z anglického originálu preložili Marián Andričík a Markéta Urdová porozprávali nášmu nebeskému Ocinovi všetko, čo ich trápilo. Vôbec sa nebáli, že by sa na nich Pán Boh nahneval. Ved' prečo by sa aj mal hnevať, keď tým, čo napísali nechceli Boha ani uraziť, ani nahnevať. Položili Bohu zvedavé otázky a verím, že časom dostanú na ne odpoveď, ak budú svojho nebeského Ocina trpezlivo hľadať vo všetkom čo ich v živote stretne.

A teraz sľúbená ukážka z knihy:

Pokúste sa drahé deti aj vy napísať Bohu list „na telo“ - teda čo mu chcete povedať „rovno do očí“ alebo „medzi štyrmi očami“, nakresliť mu kresbu. Nezapudnite ho hodiť do schránky pre Duchovné ozveny. Napíšte na list aj to, či môžeme list uverejniť, alebo je tajný. Traja z vás dostanú sladkú odmenu.

Mravček Zvedavček

P.S. Nezapudnite že je október a modlitba ruženca pri sviečke nieje len kus romantiky, ale aj nádherný prejav lásky k nebeskej Mamime a veľká zbraň v boji so zlom.

Zozbieraj šípky, navleč ich na bavlnku a urob si svoj vlastný maxiruženec. Možno ti pri tom pomôže aj mamička, alebo babička. Uvidíš, že ťa poteší.

Okamih detí

Že deti hnevajú, to patrí akosi k veci. Nad tým by sa asi nikto moc nezastavoval. „Hnevanie“ je stály prívlastok detstva. Deti iba vrastajú do spoločenských noriem, prispôsobujú sa im, hľadajú si v ich hraniciach svoj priestor, svoje pracovné a životné miesto – a to sa neobíde bez výkyvov hore a dole, bez neprijemností, jednoducho bez konfliktov. Ale okrem tohoto bežného hnevania, sa niekedy stretáme u detí s hnevaním trochu zvláštnym, nepekným, ktoré nie je neškodné, ale naopak niekoho poškodzuje, niekomu ubližuje, niekoho trápi.

Počúvame sťažnosti na detskú agresivitu, na ubližovanie jedného dieťaťa druhým deťom, na ubližovanie mnohých detí jednému dieťaťu. A akoby tých sťažností pribúdalo. Sťažujú sa rodičia, sťažujú sa učitelia základných škôl, sťažujú sa starší ľudia...

Čo je príčinou? Kde sa to v tých deťoch berie? Ako to, že napr. deti prvého ročníka poznajú, že jeden z nich je veľmi slabý, nedokáže sa brániť, a sústavnne ho niečím trápia? A že v štvrtej triede dokážu takýchto obetných baránkov organizovane prenasledovať?

Prv ako sa pokúsime odpovedať, uvedomme si jednu závažnú skutočnosť. Psychologický problém nemusí byť v takom prípade ani tak tá agresívna partia ako práve ten obetný baránok – dieťa, ktoré si nechá všetko ľúbiť a svojim správaním agresivitu tých druhých provokuje a privoláva. I problém agresivity má teda dve strany. A z psychologického a psychiatrického hľadiska je problém tých „otĺkaných“ ťažší na riešenie ako len problém útočníkov. Ale vráťme sa k zlým a agresívnym deťom.

Najprv k pojmu agresivita. Má širší rozsah a nemôžeme v nej vidieť vždy len akt fyzického násillia. Znamená určité útočné zameranie našej energie voči niečomu. A tým „niečím“ môže byť akákoľvek prekážka, akákoľvek úloha či problém. Prekážku chceme prekonať, problém zvládnuť – dôraz kladieme na to silné sústredené zameranie energie. Povedali by sme, že to je ta dobrá, socializovaná, účelne spracovaná forma agresivity. Bez nej by nebol pokrok.

Agresívnejší sú vo všeobecnosti viac muži ako ženy, teda ja viacej chlapi ako dievčatá. Je to určite dané biologicky a kultúrne, výchovnou tradíciou sa to ďalej zvyrazňuje a posilňuje. Predstavuje to tiež jeden zo základných rozdielov medzi pohlaviami, pričom v týchto rozdieloch je uložená aj príťažlivosť jedných voči druhým. Preto sú sťažnosťami na agresivitu stíhaní predovšetkým chlapi. Od predškolského veku je ich prístup k svetu agresívnejší, bojovnejší, útočnejší - a ich typické hry školského veku sú bojové, súťaživé, zápasiace. Mimochodom všetky športové súťaže, zápasy, stretnutia sú akosi civilizovanou, do určitých pravidiel a poriadku sublimovanou formou agresívneho správania. U niektorých športov je to vidieť zreteľne a naplno (napr. box), u iných ťažko badateľné (napr. krasokorčuľovanie), ale v každom prípade ide o to zvíťaziť a tých druhých poraziť.

A teraz sme už pri odpovedi na našu základnú otázku: čo je to „zlé“, agresívne hnevanie, ktorým niekomu ubližujeme? Najčastejšie je to tá zásoba energie v detskom organizme, ktorá sa uvoľňuje ešte „necivilizovane“ a „nesocializovane“, akosi divoko, k presadeniu okamžitých osobných cieľov. Niečo, čo nás láka na protivníka získať. Niečo vymôcť a vyzdvihnúť sa tým, že niekoho premôžeme alebo pokoríme.

Dieťa môže nadobúdať sebauspokojenie tým, že sa niekomu pomstí. Je to akýsi priamočiary prejav nevyspelej detskej osobnosti. Agresívne správanie u detí vzniká len preto, že nemajú doteraz možnosti svoju energiu správnym spôsobom odreagovať. Platí to zvlášť o deťoch školského veku. Zjednodušene sa dá povedať, že pokiaľ nemá chlapec možnosť kopať do lopty, tak bude kopať do druhých detí.

Čo teda robiť? Odpoveď je jednoduchá: dať deťom viac príležitostí uvoľniť veku primerane a účelne nahromadenú energiu. Umožniť im, aby sa viac hrali po svojom, aby si odpočinuli v prirodzenom zdravom pohybe.

Nie je možné si však myslieť, že k takému „uvolneniu“ stačí, keď majú deti toľko pohybu, že sa unavia. Dôraz musíme klásť na to, aby si mohli pohyb riadiť podľa svojich potrieb. Nepomôžeme teda tým, že dieťa zaradíme napr. do športového oddielu, kde bude mať zase určitý režim a poriadok, de záťaž a odpočinok sú zase riadené niekým iným, kde sú mu podnety zase svojim spôsobom vnucované. Pomoc je v tom, aby dieťa malo dosť možností samé si dirigovať záťaž aj odpočinok – aby bola uspokojená nie len jeho potreba pohybu, ale aj jeho záujmy. Teda, aby sa mohlo hrať.

Okamih detí

dokončenie zo 4. strany

Druhý dôvod agresivity detí je ich úzkosť, stres, neistota. Niekedy sa to vyjadruje tak, že úzkosť a agresivita sú dve strany tej istej mince. Agresivita je v tomto prípade akási necivilizovaná, nesocializovaná obrana proti strachu. Sú deti, ktoré sa napr. boja psa – a dráždia ho. Utekajú pred silnejším – a bijú slabších. Ich obranou je útok. Dodávajú si istotu tým, že druhým nadávajú. Ich vnútorná neistota spôsobuje, že sa k nim ostatné deti správajú s odstupom. Nevedia dobre naviazať priateľské vzťahy, a domáhajú sa pozornosti, uznania a priateľstva násilnými činmi, vnucujú sa, napadajú druhých, bijú sa, násilie dávajú na obdiv. Agresivita z vnútornej neistoty nie je vždy vonkajšiemu pozorovateľovi zrozumiteľná. Pri odbornom posúdení sa nezriedka odhalí skrytý konflikt v rodine, ktorí budí napätie a strach v deťoch, alebo preťažujúce nároky školy, alebo ambíciami rodičov, alebo skryté pocity viny za niečo, čoho sa dieťa dopustilo a s čím sa nemôže zdôveriť. A našli by sme ešte celý rad podobných mechanizmov.

Pomoc je v tom, že sa príčiny odhalia, že sa nájdu zdroje neistôt a zavedie sa nová životná istota. A nakoniec je tu ešte jeden dôvod agresivity dieťaťa. Je skrytejší a závažnejší ako predchádzajúce. Je ním citové neuspokojenie dieťaťa, citová deprivácia, ktorá vyvoláva tendenciu k náhradnému uspokojeniu, a to spravidla na nižšej vývojovej úrovni. Deti, ktorým chýba uspokojenie citových potrieb, si niekedy nájdu uspokojenie v tom, že sa prejedajú, niekedy v tom, že sa zameriavajú len na seba a na svoje prežívanie, a niekedy v tom, že niekomu bez výberu a rozlišovania robia bolesť – trápia zvieratá, týrajú iné deti, žalujú, dokážu ublížiť slovom i činom s pocitom vnútorného uspokojenia. Akoby sa tým domáhali svojho práva na lásku alebo sa pomstili za nezaslúžené ochudobnenie o lásku.

Pomoc v takomto prípade spravidla nie je jednoduchá ani pre odborníka. Takýto jedinec je často iniciátorom väčších akcií, kde strhne aj iné deti. Stáva sa vodcom partie, v ktorej platia otrokárske zákony – ostatným imponuje a tí ho poslúchajú. To najdôležitejšie, ale aj najnáročnejšie, čo im môžeme a máme dať je: urobiť všetko vo svojom živote tak, aby deti vyrastali s vedomím, že sú milované, že k niekomu patria, že na ich blízkych ľudí sa dá spoľahnúť. Jednoducho, že tí, ktorí ich majú radi, sa majú radi navzájom.

Podľa knihy: R.Smahel: *Domov prožit, domov vytváret*, MCM, Olomouc, 1995

Plachá modlitba za mamkino srdce

Milan. Rúfus

Keby som videl
i v najskrytejšom sničku,
kde na zemi je toľko dobrých slov,
zložil by som z nich modlitbu za
mamičku.
Veď ona sama je už modlitbou.

Jej pohladenie,
jej úsmev i jej vráska
sú ako modlitba, čo do nej vložil Boh.
Mama je láska.
Lebo Boh je láska.
Pusto by sa nám žilo bez tých dvoch.

Kde som ju videl, odkiaľ sme si známi?
Usmial sa Stvoriteľ,
Keď stvoril srdce mamy.
A vedel dobre, že nemôže byť iná.
Pretože raz aj On
jej zveril svojho syna.

Pán Ježiš sa ma pýta:

Nechceš zostať stále na mieste?

Ja som cesta.

Nechceš tápať a blúdiť?

Ja som pravda.

Nechceš zomrieť?

Ja som život.

POĎ ZA MNOU !

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na október

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Suchá – utorok - piatok 18.00;

Košolná - streda 17.00; Zvončín - štvrtok 17.00

V októbri pred sv. omšou spoločná modlitba svätého ruženca

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

3. októbra – 1. piatok v mesiaci

Suchá 18.00

4. októbra – 1. sobota v mesiaci,

Suchá 7.30

5. októbra – 27. nedeľa v Cezročnom období

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

12. októbra – 28. nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

19. októbra – 29. nedeľa v Cezročnom období

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

26. októbra – 30. nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

September v našej farnosti:

Zosnuli:

+ 15. 9., Štefánia Orlická, Suchá, 67.r.

Pokrstení:

*10. 7.2003, Gabriel Brliť, Suchá

*12. 8.2003, Ján Mondek, Suchá

*13. 8.2003, Erik Zelenský, Zvončín

*21. 8.2003, Natália Andrisová, Suchá

*28. 8.2003, Lea Nikodémová, Suchá

* 2. 9.2003, Emma Miklošovičová, Zvončín

Sviatosť manželstva uzavreli:

6. 9., Ľuboš Kollár a Mária Teplanská

6. 9., Tomáš Nekanovič a Lenka Dániiová

13. 9., Jozef Bejdák a Soňa Ilavská

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá

nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor

S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa

3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

OKTÓBER 2003

Cezročné obdobie

St	1	Terézia z Lisieux, panna, učiteľka Cirkvi
Št	2	Anjeli strážcovia
Pi	3	Hubert
So	4	František Assiský
Ne	5	27. Nedeľa v Cezročnom období
Po	6	Bruno, kňaz
Ut	7	Ružencová Panna Mária
St	8	Pelágia
Št	9	Dionýz, biskup a spoločníci mučeníci
Pi	10	František Borgiáš
So	11	Valentína
Ne	12	28. Nedeľa v Cezročnom období
Po	13	Koloman
Ut	14	Kalixt I., pápež, mučeník
Št	15	Terézia z Avily, panna, učiteľka Cirkvi
Št	16	Hedviga, rehoľníčka
Pi	17	Ignác Antiochijský, biskup, mučeník
So	18	Lukáš, evanjelista
Ne	19	29. Nedeľa v Cezročnom období
Po	20	Vendelín
Ut	21	Hilarion
St	22	Salome
Št	23	Ján Kapistránsky, kňaz
Pi	24	Anton Mária Claret, biskup
So	25	Chryzant a Dária, mučeníci
Ne	26	30. Nedeľa v Cezročnom období
Po	27	Sabína
Ut	28	Šimon a Júda, apoštoli
St	29	Silvia
Št	30	Zenóbius, mučeník
Pi	31	Wolfgang, biskup

Výročia, významné cirkevné akcie

13.10.

biskupská vysviacka Mons. Ján Bukovský, (1990), býv. apoštolský nuncius v Moskve, emeritný arcibiskup v Mödlingu, Rakúsko

16.10.

výročie zvolenia pápeža Jána Pavla II. (1978)

19.10.

zbierka na misie

22.10.

výročie slávnostného začiatku pastierskej služby Jána Pavla II. (1978)